

DEKLETOVA OBLJUBA.

Spomladi pojdem v samostan.
Ko se bo smejal češnjev cvet,
ko dvajset jih izpolnim let. —

Lesovi češnjevi cveto,
v planino planšarji pojo.

Ta cvet prezal,
ko sam kristal!
Kdo bi sedaj slovo jemal?

Poleti pojdem v samostan.
Ko bo pšenični klas rumen,
zeleni travnik pokošen. —

Pšenica sili v zlati klas,
in kosci vriskajo skoz vas. —

Ta koscev klic
in spev žanjic!
Dekle, zakaj si tožnih lic?

Jeseni pojdem v samostan.
Ko drobne ptice čez gore
za toplim solncem pohite. —

Nad poljem ptice — božja last.
Po polju lovci — sladka strast. —

Ta lovčev strel
kot smrtni sel!
Še ptič težko slovo bo vzal.

Pozimi pojdem v samostan.
Ko staro leto iz vasi
od mladega se poslovil. —

Harmonike zapoje glas:
vse balo gledat vre na vas. —

Ta zlati dan,
tako svečan!
Dekle ne more v samostan.

Silvin Sardenko.

LJUBEZEN IN ŽIVLJENJE.

Ko grem od tebe, preljuba, visoka okna gorijo
in v dež in v noč kričijo:
delo, delo.

Po blatnem tlaku delavec sključen stopa,
lopata na rami spominja me grobokopa
in vsaka stopinja ob meni zlobno mrmra:
delo, delo.

In smrt? In konec? Življenje?
Ušesa stiskam v ovratnik. A skoz šumenje
večerne ulice duša sama vzdihuje:
delo, delo.

Bežim pred sabo. Dež kaplja mi na možgane.
Zdaj, zdaj mi duša sama iz sebe plane
nad ulico, nad mesto, nad svet razpne se,
kot šum življenja bi se vtelesil:
delo, delo.

Na rokah členke čutim trde od dela,
iz misli ta hip bi iskra — nov svet — v vsemir zletela.
Srce nezavedno skriva edino radost, ljubezen,
ko drugo vse trepeti v bolečini življenja:
delo, delo.

Ko stopim v svoj stan, me mrtva tema pozdravi:
Odpusti ti Bog, da si človek!

Alojzij Remec.